

det Telegrafkompagni, der nu er derovre, skal anlægge en traadløs Telegraf, vil det ikke gøre det, uden det faar en ret betydelig Subvention af Kolonialkassen. Saaledes er Forholdet. Hvis der bliver Muligheder for disse Anlæg, navnlig for de videregaaende, skabes de udelukkende af det Konsortium, der her er Tale om. Det er ikke Folk, der komme og tage Chancer, der ligge for, men det er Folk, der selv skabe Chancerne. Jeg beder om, at dette maa blive fastholdt, for at man kan forstaa Grundlaget for hele Koncessionen, som den her er aftalt.

Derfor passer den Sammenligning, som det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) drog med Hensyn til Grosserer Bernburgs Koncession, aldeles ikke. Det vilde dog vist have været en noget besynderlig Fremgangsmaade af mig, hvis jeg vilde være gaaet saa mekanisk til Værks, at jeg sagde: Her er en Koncession, der skal forhandles om, en tidligere Indenrigsminister har for en Del Aar siden afsluttet en anden Koncession, rigtignok drejer det sig her om et Havne- og Dokanlæg paa St. Thomas, medens den anden angaar Retten til at bryde Mineralier paa Grønland, men jeg maa vistnok alligevel se, hvordan denne anden var for at rette mig derefter under mine Forhandlinger. Jeg tror ikke, det vilde være rigtigt, om jeg bar mig ad paa den Maade, thi det drejer sig om fundamentalt forskellige Ting. Jeg behøver blot at minde om, hvor forskellig den Betydning, som den Bernburgske Koncession kan antages at have for Grønlands Udvikling, er i Sammenligning med den Betydning, som denne Koncession kan have for St. Thomas' Udvikling, for at man kan maale Forskellen ogsaa med Hensyn til de Byrder, man kan paalægge de vedkommende. De Ofre, der bringes, ere jo ogsaa mange Gange større i det ene Tilfælde end i det andet.

Naar det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds spørge, hvad Staten faar til Gengæld for de store Rettigheder, den giver dette Konsortium, siger jeg, at Staten derved antagelig opnaar, at de Mænd, der her er Tale om, og de, det lykkes dem at faa med sig, an-

vende et Beløb af mindst 9 Mill. Kr. for at omskabe Forholdene paa St. Thomas saa fuldstændigt, at der der, hvor der var Død, bliver Liv og Røre, og at dens Havn bliver i Stand til at drage Nytte af Panama-Kanalens Aabning, hvilket den ellers aldeles ikke vil kunne gøre. Det er det Offer, disse Mænd bringe, og jeg tør sige, at de Rettigheder, man giver dem, ere Rettigheder, der under de nuværende Forhold intet ere værd og kun ere noget værd under Forudsætning af det Offer, der her bringes. Ofrene ere betydeligt større end Rettighederne, og Balancen vejer absolut i det offentliges Favør, navnlig naar man tænker paa den uhyre Risiko, der ledsager denne Kapitalanvendelse. Hvad der er det sikre ved Sagen, hvis Afsnit A paa Planen bliver fuldført, er, at St. Thomas vil vinde, og at Danmark vil vinde. Det er fuldkommen sikkert. Og hvis det ikke lykkes, træder Koncessionen jo i Virkeligheden ikke i Kraft. Men selv om det lykkes at skaffe de 9 Mill. Kr. til Anlæg af Afsnit A og den dertil hørende Dok, er det ingenlunde sikkert, at Konsortiet vil vinde. De to Ting høre ikke nødvendigt sammen. Ganske vist, jo mere Konsortiet vinder, des mere vinde ogsaa St. Thomas og Kongeriget, men noget og ikke ganske ubetydeligt ville St. Thomas og Landet vinde, selv om Foretagendet skulde vise sig at blive mindre lukrativt for Koncessionshaverne, endog saa lidt lukrativt, at det ikke giver almindelig Rente af den anbragte Kapital. Det er Forholdet.

Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) bebrejdede mig nu, at jeg ikke havde sørget for, at der i denne Koncession ligesom i den Bernburgske Koncession var optaget forskellige Bestemmelser, der skulde binde Koncessionshaverne med Hensyn til den Arbejdskraft, de anvende, og de Betingelser, hvorunder man anvender den. Men her maa jeg atter bede ærede Medlemmer erindre den uhyre Forskel, der er paa Forholdene. At betinge sig, at det kun maa være danske Arbejdere, man anvender, eller endog kun indfødte Arbejdere fra Øerne, vilde være det umuligste af Verden, thi det vilde være det samme, som om man vilde sige: I maa ikke lave denne Havn, thi det er nødvendigt, naar saa store